Hồi thứ bốn mươi chín
Mạnh Như nhân mộng kiếm con Rồng
Chung hậu nhờ thầy trừ chị Cáo

Đây nhắc lại khi Chung hậu sinh Điền Đan tại Sản Long Trì có viết huyết chiếu và cởi chiến bào ra ủ xong xuôi, rồi để nằm tại cái hầm, chư vị thánh thần và Trị Nhật Công Tào ở đó canh giữ từ lúc ban mai cho tới tối.

Lúc ấy tại xứ Hoài Nam có vợ chồng Mạnh Như, gia tư phú hữu, chồng đã năm mươi sáu tuổi, vợ cũng quá năm mươi ba mà chưa có con nối dõi, vợ chồng cũng phiền muộn đêm ngày! Lời xưa có nói: Của tại trời, con tại số, cũng có kẻ đất ruộng đồng liên thiên mẫu, bạc tiền chất đầy chật trong ngoài, một mai kia nhất đáng vô thường, cám cảnh nỗi hương tàn khói lạnh.

Vợ chồng đương lúc buồn rầu than thở với nhau, trời đã quá canh hai mà không hay, xảy nghe trên lầu trống điểm, Vương thị mới nói với Mạnh Như rằng:

– Phu quân hãy nghỉ an giấc điệp, ngày mai lo việc sinh nhai, để tôi kiếm vợ bé cho một hai người, hoạ may có nam nhi kế hậu.

Nói rồi vợ chồng dắt tay vào phòng an nghỉ. Vừa khi giấc ngủ mơ màng, bỗng thấy thần nhân ứng mộng rằng:

– Ta là thần Công Tào Trị Nhật, tới mách bảo sự vân vi vì Tề triều Chung hậu tới đây, mới sinh sản long nhi thái tử tại Sản Long trì, ngự huý gọi là Điền Đan. Vợ chồng người hãy đem về dưỡng dục thành nhân, ngày sau người sẽ đền ơn đáp nghĩa, nếu nhà ngươi chẳng nghe lời ta dặn bảo, thì e có tội với Thiên tào. Vợ chồng tỉnh dậy cho mau, ta kíp mau trở lại Thiên đình.

Nói rồi đi liền, bỗng gió đâu chạm bức mành mành, Vương thị mới giật mình thức dậy, kêu Mạnh phu quân mà thuật lại các lời chiêm bao. Mạnh Như nói:

– Sự ấy cũng rất kỳ, ta cũng nằm thấy điềm chiêm bao như vậy.

Vợ chồng cứ ngồi đàm đạo, không biết lời thần nhân mách bảo như vậy, mà tin chân giả lẽ nào, vợ chồng đều vái Phật cầu Trời, xin ngày mai tới đó cho quả như lời sở mong.

Kế đâu giây lát trời đã hừng rạng đông, Mạnh Như kêu gia nhân thức dậy, thắng ngựa vừa xong, bèn từ biệt phu nhân thẳng tới Hoài Hà một nước. Tới nơi thấy non nước

hữu tình, một bầu như vẽ, ngọn sóng lao xao dờn sắc bích, nghe như đàn nhạc phủ tiên gia, trên non inh ỏi tiểu ca, cũng chẳng khác thái hoà phong vân! Vừa đi vừa nhìn và kiếm, chẳng thấy có hơi tăm. Mạnh công mới trách lầm than hay là quỷ thần nói láo.

Còn đang mắt nhìn điên đảo, bỗng nghe tiếng khóc khổ a, khổ a! Mạnh công tìm kiếm gần xa, thấy ủ một đống để nằm dưới hố. Chân lập cập lòng càng mừng rỡ, hai tay thò vội đỡ ẵm liền, thót lên lưng ngựa băng miền, thẳng về tới nhà một nước.

Khi Mạnh công về tới nhà xuống ngựa, thẳng vào phòng đưa Điền Đan vào cho Vương thị và thuật lại các chuyện đi tìm kiếm ở trên Sản Long trì. Phu nhân xem thấy Điền Đan mặt vuông tai lớn, khí tượng chẳng phải là người thường, vợ chồng mới bàn luận với nhau rằng:

– Giả làm bộ con mình mới đẻ.

Mạnh công ưng dạ, giả lăng xăng líu xíu và nói:

– Bữa nay phu nhân sắm sửa lâm bồn.

Kế giây lát có tiếng con nít khóc, nội nhà ai cũng lấy làm lạ, không biết thai nghén hồi nào hay là Hoàng thiên chẳng phụ người lành, ông cha có âm đức để dành cho con cháu chăng? Kế đó Mạnh công truyền gia nhân đốt hương đèn bái tạ tổ tiên, tiếng đồn khắp xa gần già trẻ.

Qua được ba ngày mở tiệc đãi đằng những người cố hữu thân bằng, đều đi tới vui mừng chúc hạ. Tiệc vừa mãn mặt trời gác núi. Mạnh công mới bước tới nội phòng, thấy phu nhân ẵm con trong lòng, ngó như thể hình dung buồn bã. Mạnh công hỏi:

– Việc chi mà mày hoa ủ dột, hay là mụ chẳng muốn nuôi con thơ?

Vương thị đáp:

– Con nít đã ba ngày không có sữa, làm sao mà nuôi được bây giờ? Nếu nói ra thì bại lộ cơ quan, chửa đẻ gì mà vú teo không sữa?

Mạnh công nghe nói hỡi ôi! Thiên phương bá kế không biết tính kế chi lưỡng toàn, vợ chồng dài thở vắn than, gần một đêm hai hàng luỵ ứa, rồi vái với Phật trời tông tổ có phương chi cứu độ Thái tử.

Nói về Quan Âm phật tổ, khi đương ngồi trên toà sen, bỗng thinh không trong bụng xốn xang, bèn đánh tay thì biết Kim Sĩ Long xuất thế. Mới ra khỏi lòng mẹ thì hai phương phân rẽ, Mạnh Như đem về ôm ấp làm con nuôi, hiềm vì không sữa nuôi người, nếu chẳng cứu sao cho toàn tính mạng. Sau tới lúc Tương Giang đại hội, lấy ai mà cứu Mão Đoan Tinh?

Nghĩ rồi liền hóa ra một đạo kim quang bay thẳng tới gia trang Mạnh thị, hóa ra một bà già hành khất, tới xin ra mắt Mạnh công. Quân gia nhân thấy vậy mới nói:

– Mụ già này nhiều chuyện, có muốn xin cơm thịt để ta đưa ra cho, nói chi tới ra mắt ông chủ nhà, chủ nhà còn ngủ chưa dậy.

Kế đó thình lình như ai xui khiến, Mạnh viên ngoại đi ra thấy người, lòng hảo tâm vội vã rước mời, thẳng vào giữa trung đường nói chuyện. Bà già ấy nói:

– Vợ chồng người có điều sầu muộn, ta đà biết hết tỏ tường, có một điều hỉ lạc nhất trường, nếu nói thật có phương giúp đỡ.

Mạnh Như ngó thấy không có gia nhân ở đó, bèn tỏ thật hết các lời. Bà già nói:

– Muốn cho lão phu nhân có sữa cũng chẳng khó gì, hãy uống thuốc linh đan này vào thì sữa xuống ào ào như nước.

Mạnh Như liền dắt bà già đi thẳng vào phòng thấy Vương thị còn ngồi ẵm con mà khóc. Bà già liền lấy ra một hoàn thuốc đưa cho Vương thị nhai, lại bảo cởi áo ra, thư hai đạo phù nơi hai vú, giây lát thuốc thấm tới tam quan cửa khiếu. Vương thị thấy hai vú có hơi nặng nặng, lấy tay đè thì có sữa chảy ra, vợ chồng liền bái tạ lão già và lấy tiền bạc ra đền ơn đáp người. Bà già cười, chỉ qua hướng tây mà nói rằng:

– Kia kìa, người đạo hữu của ta đã tới đó.

Vợ chồng Mạnh Như ngước mặt lên coi thì bà già hóa ra một đạo kim quang bay mất. Vợ chồng mới biết là Tiên Phật, quỳ xuống lạy tạ giữa thinh không, tháng ngày là dưỡng dục con rồng, coi chẳng khác như châu như báu.

Đây nhắc lại Chung hậu, từ khi từ biệt Tuyên Vương và các vị triều thần rồi, đội tuyết mang sao, treo non qua ải, lo mau tới Dịch Châu đi thẳng mấy ngày, đà tới đất Yên Sơn trước mặt.

Quân thám tử hay tin về báo cho Yến Bình điện hạ với vợ chồng phò mã hay. Yên Đan mới mở mặt vui cười, lo sửa soạn xuất binh nghinh tiếp. Yên Bình lên ngựa đi trước, vợ chồng Tôn Tháo cũng giục ngựa theo sau, thẳng tới Tề dinh tiếp rước. Khi đi tới nơi, quân kỳ bài vào báo cho Chung hậu hay.

Chung hậu cũng xuống ngựa đáp lễ lại, chị em gặp nhau phỉ tình khao khát, Yên Đan và Yên Bình, chị em khóc kể các việc bị Hồ Tuý Vân tinh thông tà thuật, lại lập ra Hỗn Thiên trận vây khốn mấy vị anh hùng. Chung hậu nói:

– Vương thơ và vương đệ khóc lóc làm chi, như Ai gia chẳng tới thì thôi, nay Ai gia đã vị tình cốt nhục đồng minh tới đây có đâu để con yêu phụ hành hung lừng lẫy.

Kế đó văn võ triều thần nước Yên kéo tới triều bái Chung hậu. Chung hậu lại bảo Điền Côn với Thoại Hoa tới ra mắt Yên Đan và nói rằng:

– Thằng này vốn thật ở Triệt Long Sơn, em thu làm nghĩa tử, còn con kia là vợ nó em mới cưới, người vốn thật em ruột của Liêm Pha, hai vợ chồng nó đều võ nghệ cao cường, cũng nhờ có trẻ mới bắt được Ngũ Tân và bình phục Sở quốc đó. Khi ban sư về tới tam kỳ giới gặp sứ thần dâng biểu của vương thơ, em giận không có hai cánh bay tới giết đảng tặc thần cho chóng.

Yên Đan đáp:

– Như vương đệ em khôi phục ngôi báu lại được, thì ơn Nương nương sơn hải cao siêu, một lời đã nhớ nghĩa nhau, trăm năm nguyện ngậm vành kết cỏ.

Kế đó công chúa mời Chung hậu thẳng tới quân trướng bày tiệc yến diện. Chung hậu mới hỏi:

– Trận Hỗn Thiên lập tại chỗ nào?

Công chúa đáp:

– Trận Hỗn Thiên lập tại phía chính bắc núi Kinh Kha, thật là vô cùng lợi hại. Trận thứ nhất, Điền Thường bị khốn; trận thứ nhì, thu luôn Tôn Hổ; trận thứ ba, Cao Kim Định; trận thứ tư, một viên lão thần; trận thứ năm, Nguyên nhung Thạch Hán; trận thứ sáu, phó tướng Lý Kỳ; trận thứ bảy, mắc kẹt Vương Vân. Bảy trận giao binh thì bị bắt luôn bảy tướng, chưa rõ các tướng chết hay là sống thế nào, nên mới lập tức tới cầu cứu với Nương nương đó.

Chung hậu nghe nói lắc đầu, nghĩ riết; Trận ấy thật là lợi hại, bèn kêu phò mã nói rằng:

– Thoại Lăng quân[33] đem năm trăm quân ngự lâm, tới phía nam trận Hỗn Thiên, lập một cái đài để một cái mái nước cho lớn, trong mái nước cắm một cây cờ, cao ước chừng năm thước và những đồ hương đăng đồng kiến, đem để sẵn trên đài, làm trong một ngày chớ có nên trễ nải.

Phò mã lĩnh mệnh đem quân đi lập tức, nội một ngày trở về phục chỉ. Qua ngày sau, Chung hậu thăng trướng, truyền chỉ một vị quan dẫn lộ đi trước, Thoại Hoa đi theo hộ giá, còn công chúa cũng đi theo sau, tới phía nam xuống ngựa lên đài, xem tường trận thế, Chung hậu liền lấy ra một cái Long Tu phách với một cây cờ cầm nơi tay, hớp một miếng nước phun ra, rồi niệm ít câu chân ngôn, thấy chư thần ở trên trời sa xuống tới hỏi rằng:

– Tinh Quân đòi anh em tôi có việc chi dạy khiến?

Chung hậu đáp:

– Nay vì con yêu phụ lập Hỗn Thiên trận, bắt bảy tướng chưa biết sống chết thế nào, nên Ai gia phiền chư thần vào trận phò hộ phách bảy tướng, chờ phá trận rồi sẽ cứu sinh chúng tướng.

Chư thần lĩnh mệnh lui ra, Chung hậu lại niệm chú hô Thuỷ thần và một tay cầm cây cờ khuấy ở trong mái nước, còn một tay cầm cái Âm Dương kính mà soi, thì trong trận thấy như in vẽ, thấy hết năm phương bốn hướng, những là cửu điệu, lục thần, cùng là Nhị thập bát tú Tinh Quân và tứ đại kim cương cùng là tứ đẩu. Tuý Vân thì ngồi ở giữa, năm phương có năm cây tàn lớn phủ che, kim quang muôn đạo xông lên, sát khí ùn ùn, bảy tướng đều nằm ngay giữa đất, giống như người đã mất hồn.

---

[33] Tôn Tháo

Chung hậu thấy lạnh mình, kêu công chúa lại coi qua cho biết. Yên Đan xem rồi cũng thất vía! Rồi đó Chung hậu niệm chú tống thần dắt nhau xuống đài trở về dinh an nghỉ.

Khi về tới dinh, công chúa truyền quân dọn tiệc thiết đãi, bèn bước ra lạy Chung hậu nói rằng:

– Trận Hỗn Thiên thật là lợi hại, ngu thơ đánh không lại Tuý Vân, nên mới cầu Nương nương tới cứu thần dân Yên quốc.

Chung hậu lật đật bước xuống đỡ dậy mà rằng:

– Ngu muội đã tưởng tình đồng cốt nhục, nên tới đây mà giúp chị em làm sao cũng bắt cho được phản thần mà trả thù cho Vương bá.

Yên Bình cũng bước ra lạy tạ, và thuật lại rằng:

– Tấn Anh có năm người con với ba người rể, thật là anh dũng vô song, nên nó mới ỷ mình mà sát cha tôi, xin Nương nương ra ơn giúp sức.

Chung hậu gật đầu rồi cứ ngồi mà nghĩ thầm hoài, không biết phép chi mà phá trận, bèn nói với công chúa rằng:

– Để ngu muội tới thành nam khiêu chiến, bắt con yêu phụ mà cứu chúng tướng thì mau hơn.

Nói rồi liền nai nịt cầm cây Định Tề đao nhảy phóc lên ngựa, còn vợ chồng Điền Côn dẫn binh theo bảo giá hai bên. Khi tới nơi, Chung hậu bảo Điền Côn tới dưới điếu kiều kêu nói, Điền Côn vâng mệnh đến kêu nói rằng:

– Bớ loạn thần tặc tử và con cẩu phụ là Tuý Vân, nay có Tề triều Chung hậu tới đây, mau mở cửa thành ra mà tiếp giá, nếu tặc tử chẳng nghe lời giáo hóa tới lúc phá thành thì chẳng để sót một người.

Lúc ấy, vừa lúc Tấn Anh lâm triều, quan Huỳnh môn liền vào tâu báo rằng:

– Muôn tâu bệ hạ có sự chẳng lành, vì Tề triều Chung hậu cứu binh, còn ở ngoài thành khiêu chiến.

Tấn Anh nghe tâu bủn rủn tay chân, mới nghĩ rằng: Chung hậu là một người thần thông quảng đại, võ nghệ lại cao cường, năm xưa đã đánh ta nát thịt tan da, lại thích chữ mà đuổi về nước, oán thù sâu tựa biển, nay gặp mặt cừu nhân, tưởng Ngự thê lập trận Hỗn Thiên, chắc là phục được chị em Yên Đan công chúa không dè nay có con Chung xú phụ thì khó nỗi giao binh. Đương khi lo sợ bồi hồi, bỗng thấy một người thiếu niên bước ra tâu rằng:

– Thần nhi lĩnh mệnh đi lập trận đầu công, quyết cùng con xú phụ giao phong, cho biết tài cao thấp.

Tấn Anh xem lại thì là thái tử Nguỵ Nguyên, mới phán rằng:

– Số là con chưa rõ, để phụ vương nói rõ cho con nghe. Xú phụ sức mạnh hơn muôn người, lại thông tri thao lược, tài hay di sơn hải đảo, phép biến hóa võ hô phong, như vương nhi có xuất trận, khá đề phòng kẻo lầm tay con nghiệt súc.

Nguỵ Nguyên cúi đầu lĩnh mệnh, phát ba tiếng pháo dẫn theo bốn viên tướng và năm trăm quân sĩ, liền thả điếu kiều xuống mà xông ra. Chung hậu nghe tiếng pháo nổ thì đã biết có tướng giặc ra, đứng xem giây lâu thấy có một viên tiểu tướng, ngân khôi ngân giáp, tay cầm cây phương thiên hoạ kích, mình cưỡi con bạch mã, giục lướt tới trận đồ, Chung hậu hỏi:

– Tiểu tặc đó tên họ là gì?

Nguỵ Nguyên đáp:

– Ta là con Thành vương giá hạ, tên Thái tử Nguỵ Nguyên.

Chung hậu nói:

– Đồ loạn thần sinh ra tặc tử, bây là phồn nghịch lý bội thiên, Yên Khoái vương đãi cha mày ân nghĩa châu tuyền, sao cha mày lại ở ra lòng đảo điên thí nghịch, Ai gia chẳng giết người tuổi trẻ, hãy trở về nói lại cho cẩu phụ mày hay làm tôi há nỡ đi giết vua, trời đất lẽ đâu dung thứ.

Nguỵ Nguyên cả giận mắng lại rằng:

– Con xú phụ! Sao mày vô lễ, dám sỉ nhục tới phụ vương ta.

Nói rồi vung kích đâm liền, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp, Chung hậu cười mà rằng:

– Cẩu tử tua đình thủ, kẻo mà chết oan hồn, trở về nói cùng cẩu phụ mày hay. Phải nhường nước lại cho thái tử Yên Bình, như vậy thì trước chẳng đồ thán sinh linh, sau nữa toàn gia khỏi lâm cơn tai hoạ. Nghe lời Ai gia thì khá để tới khi hối hận sự đã muộn rồi.

Nguỵ Nguyên nói:

– Con xú phụ này khi người thái quá, ta quyết chẳng để mày sống.

Nói rồi vung kích đâm nhầu, Chung hậu cầm đao gạt ra nói rằng:

– Ta có nghe cha con nhà bây đông quá, giết được đứa nào thì trừ một mối hại cho nước Yên.

Nói rồi vung đao chém liền, Nguỵ Nguyên đã đứt làm hai đoạn, năm trăm quân ào ra một lượt cướp lấy thây đem về thành, một mình Chung hậu tung hoành giết có hơn trăm thủ cấp. Quân Nguỵ chạy đến điếu kiều, lật đật về thành báo lại cho Tấn Anh hay rằng:

– Muôn tâu Chúa thượng, nay Điện hạ giao binh thất lợi, đã lầm tay Chung xú phụ rồi.

Nguỵ vương khóc ngất một hồi, không biết sai a ira báo thù cho con trẻ, bèn hỏi:

– Văn võ triều thần có ai lĩnh mệnh, dám ra đối địch với Chung Vô Diệm chăng?

Hỏi luôn ba bốn tiếng, mà không thấy ai trả lời, một mình ngồi như dại như ngây, không biết tính mưu chi cự địch.

Nói về Hồ Tuý Vân khi ngồi trên đài, đánh tay toán quẻ, đã biết Tề triều Chung hậu tới coi trận thế của mình, bèn bước xuống đài, trở về cửa Bắc môn, thẳng tới hậu cung, kiếm mưu kế bắt Chung Vô Diệm.

Khi ấy mới nghĩ rằng: "Chung hậu là học trò của bà Lê Sơn thánh mẫu vốn một tay pháp lực vô biên, nếu như ta trừ được con xú phụ này coi thì thiên hạ không ai địch thủ với ta được. Lời xưa có nói: Mầy chẳng động tới thuyền ta thì ta chẳng tới nhổ cây cột của mày. Ta cùng mày bỉ thủ vô can, tại mày muốn tới đây sinh sự, chuyến này quyết một phen sinh tử, cho rõ mặt anh hùng."

Nghĩ rồi liền thẳng tới Kim Loan điện triều kiến Nguỵ vương. Tấn Anh thấy có vợ tới thì nước mắt nhỏ xuống ròng ròng. Tuý Vân mới hỏi việc gì. Tấn Anh thuật hết sự thái tử giao binh bất lợi, đã bị tay độc thủ rồi mới khiến bỏ mẹ lìa cha như vậy.

Tuý Vân cũng lụy ngọc nhỏ sa, thương con trẻ sa trường tán mạng, bèn tâu với Tấn Anh rằng:

– Nay thần thiếp muốn xin ra trận, ngõ trả thù cho Thái tử thác oan.

Tấn Anh nói:

– Ngự thê xuất trận tua khá đề phòng, con xú phụ hay dùng pháp thuật lắm. Vậy để trẫm sai theo ba phò mã cùng ngự thê bảo hộ nơi trận tiền.

Tuý Vân cả mừng, sửa sang nai nịt cầm đao lên ngựa. Tấn Anh kêu người rể đầu là Triệu Quốc Long tới bảo rằng:

– Con lãnh một ngàn nhân mã, đi làm tả quân.

Triệu Quốc Long vâng mệnh. Kế kêu người rể thứ hai là Dư Tư với bảo rằng:

– Con lãnh một ngàn nhân mã, đi làm hữu quân.

Và kêu luôn người rể thứ ba là Quách Man tới bảo rằng:

– Con lãnh một ngàn nhân mã, đi theo tập hậu. Hễ khi Quốc mẫu giao chiến, phải dùng quân cung tiễn bắn vãi ra, chớ cho Vô Diệm tẩu thoát.

Ba vị phò mã cúi đầu vâng lệnh, ai lo theo bổn phận nấy. Tấn Anh lại kêu bốn người con trai tới bảo rằng:

– Bốn con phải đi theo bảo hộ Quốc mẫu, hãy ráng sức bắt cho được con xú phụ về đây thì cha sẽ trọng thưởng.

Bốn người đều vâng lệnh, sửa sang ra trận, phát ba tiếng pháo, bốn người con, ba người rể đều đi sau bảo giá Tuý Vân.

Khi ấy Chung hậu còn đang thảo chiếu, thấy có một vị nữ tướng xông ra, Chung hậu ngó thấy trán cao mặt đẹp, thật là mỹ lệ phong tư, sực nhớ lại lúc chưa hạ sơn, Thánh mẫu có dặn: "Sau tới nước Yên, sẽ gặp con Hồ tiên, phải đề phòng cho cẩn thận, cũng tại nó xúi Tấn Anh làm loạn, đã giết vua rồi lại cướp ngôi, phải lập mưu mà bắt cho yêu phụ này, mới phá được Hỗn Thiên trận."

Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:

– Nữ tướng đó tên họ là gì?

Tuý Vân đáp:

– Mày hãy xưng tên họ trước, rồi sau ta nói tên ta cho mà nghe.

Chung hậu cũng tức cười mà rằng:

– Ta là Tề Tuyên Vương chính hậu, chưởng ấn Chiêu Dương, Thương Sơn pháp mã chỗ quê hương, ngự huý gọi là Chung Vô Diệm.

Tuý Vân đáp lại rằng:

– Ta đây là Thành vương chính viện, ngự huý gọi là Hồ Tuý Vân.

Chung hậu nói:

– Nay Ai gia có một chuyện, kể lại cho Chính viện nghe. Năm trước Tử Chí đi sứ qua nước Tề ta, bởi vậy nên Ai gia chẳng nỡ giết, đánh đòn bốn chục mà đuổi về, trước là trọng nghĩa phu thê, sau nữa vì Khoái vương có kiếp tình lâm hạn, Tấn Anh được ba năm vương vị, Ai gia đã biết hết tỏ tường, uổng công trình tu luyện ngàn năm. Mày là con cáo bạch mà được lên chính quả, nay đã thành hình biến hoá, còn tham mùi tục luỵ làm chi, mau mau về động phủ tức thì thì sẽ được triều nguyên đắc đạo, như còn ở lại Dịch Châu khuấy rối, thì ta sợ cho khó nỗi tu hành, nếu Lê Sơn thánh mẫu hay tin, chắc bắt mi về hiện nguyên hình bị đoạ. Khuyên hãy nghe thì khá, chớ mê dâm mà bỏ quá công xưa.

Tuý Vân nghe hết mấy lời thì đỏ mặt tía tai, nói rằng:

– Năm trước chồng ta bị đánh, lại thích chữ vào mặt nay con ta cũng chết tại tay mày, ta với mày thù oán bằng trời, đã tới số thì đưa đầu ta chặt.

Nói rồi vung đao chém đùa, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh gần ba chục hiệp mà chưa định hơn thua. Lúc ấy tả quân là Thiệu Quốc Long, hữu quân là Dư Tú, hai phò mã cũng buông ngựa chạy ra mà đánh tướng Tề, vợ thì đánh bên hữu, Thiệu Quốc Long vung thương đâm tới, Điền Côn giả như người không hay, để cho Quốc Long thương đã đuối tay, liền gạt ra mà đâm trái lại. Bị tay Điền Côn quá lẹ, đâm thương tuốt luốt thấu xương. Than ôi! Hồn xuống Huỳnh tuyền, quân Tề tới cắt liền thủ cấp. Còn Thoại Hoa đánh với Dư Tú, đang giây lâu, Thoại Hoa biết Dư Tú cũng một người võ nghệ cao cường, bèn dùng thế đại bàng triển dực, quày ngựa trở lại chém Dư Tú một đao, nhào xuống ngựa chết tốt. Vợ chồng Điền Côn lại hiệp binh lại mà đánh giết binh Ngụy, vỡ chạy tan hoang kéo lui về trận.

Khi Chung hậu thấy vợ chồng Điền Côn chém được hai viên tướng Nguỵ thì cả mừng mà rằng:

– Yên phụ mày có thấy hay chưa? Tướng Tề chẳng phải như ai, một người đàn bà cũng vạn phu vô địch.

Tuý Vân thấy hai người rể bị chết trong ruột thêm nóng muôn phần, quyết bắt cho được cừu nhân mà phân thây mổ mật, bèn dùng thế trá bại, quất ngựa chạy vô. Chung hậu cười và nói rằng:

– Con yêu phụ mi chạy đi đâu? Ta cũng giục ngựa đuổi theo.

Tuý Vân cả mừng và nghĩ thầm rằng: "Con xú phụ đã tới số nên trời khiến nó đuổi theo ta."

Nghĩ như vậy bèn thò tay vào túi, lấy ra một món bảo bối, tên là Bát bảo Hỗn Nguyên chung, niệm ít tiếng chân ngôn, ném lên trên không, bỗng thấy hào quang muôn đạo, lại nghe tiếng kêu rang rảng trên mây, Chung hậu ngó thấy cả kinh sực nhớ lên lúc trước Thánh mẫu có dặn, tới Yên quốc sẽ gặp con Hồ tiên.

Nghĩ rồi liếc mắt ngó lên, thấy trên trời có một vật lớn hình bánh xe, bốn phía máy móc túa ra bay lại nhằm ngay trên đầu, hầu gần đánh xuống chẳng biết bảo bối gì, bèn lấy ra một vật Phục yêu pháp, kêu là Xuyên Vân tiễn, niệm chú phục yêu rồi lắp vào cung, bắn luôn ba mũi tên, phép ấy tức thì rớt xuống và bể nát ra, Chung hậu xem lại, thấy rõ ràng một cái Đại hồng chung bèn cười ngất và hỏi Tuý Vân rằng:

– Yêu phụ! Có vật gì nữa chăng hãy làm đi cho ta coi thử?

Tuý Vân cả giận mắng rằng:

– Con xú phụ! Sao mà dám phá phép của ta?

Nói rồi vung đao xốc tới chém đùa, Chung hậu đưa đao rước đánh, hơn một trăm hiệp, Chung hậu liền rút cây roi Đả yêu tiên ra đánh Tuý Vân một roi, từ trên vai cho tới sau lưng, Tuý Vân bị một roi đau quá, giục ngựa chạy dài, chạy chừng nào huyết trong miệng triều ra chừng nấy.

Bốn người con thấy mẹ thua bỏ chạy, cũng giục ngựa theo bảo hộ. Còn người rể thứ ba là Quách Mân, thấy Hồ nương nương thất trận, liền giục ngựa ra cản đường lại, để cho Tuý Vân chạy qua khỏi rồi, bèn vung cây chĩa ba ngăn đánh với Chung hậu. Quân Nguỵ áp tới phủ vây, Chung hậu chém trái ra sau một đao, đứt ra làm hai đoạn.

Còn người con đầu của Nguỵ Tấn Anh là Nguỵ Kiết thấy vậy nóng ruột vung thương đâm tới, Chung hậu khi ấy còn cầm sẵn cây roi nơi tay, đánh trúng một roi giữa đầu, bể óc chết tươi. Người con thứ hai là Nguỵ Ân cũng vừa binh ra ngăn trở, đánh với Chung hậu mới được ít hồi, cũng bị luôn một đao về địa phủ.

Tuý Vân ngó lại đánh mà định việc hơn thua, ngặt vì mình mới bị một roi tính thế đánh cũng không lại, phải đâm bậy mà chạy dài, Chung hậu cũng cứ rượt theo, người con thứ tư là Nguỵ Tín lại đốc binh vây đánh nữa.

Một mình Chung hậu tả xung hữu đột, binh nguỵ bị chết lăn như kiến, Nguỵ Tín bèn truyền quân bắn vãi ra như mưa, Chung hậu lại niệm chú tỵ tiễn, tên chẳng dám tới gần, nên cứ thừa thế mà đuổi Tuý Vân hoài, Nguỵ Tín thấy tên bắn sao không trúng, tức mình giục ngựa đuổi theo kêu lớn tiếng nói rằng:

– Bớ con xú phụ! Mi chạy đâu cho khỏi ta?

Chung hậu ngó lại thấy có một viên tướng Nguỵ đuổi mình, bèn giương cung lắp tên, bắn một mũi trúng nơi yết hầu, tức thì ngào xuống ngựa. Rồi lại đuổi theo Tuý Vân nữa, Tuý Vân chẳng trở về thành cứ đi thẳng lên núi Kinh Kha, Chung hậu biết kế Tuý Vân dụ mình, bèn day lại nói với vợ chồng Điền Côn rằng:

– Rút binh trở về mà công thành Nguỵ.

Vợ chồng Điền Côn lĩnh mệnh lui binh về. Khi Chung hậu đuổi Tuý Vân lên tới núi Kinh Kha. Tuý Vân bèn kêu hỏi:

– Con xú phụ, mầy đã đuổi ta lên tới đây, có dám vào phá trận của ta chăng?

Chung hậu đáp:

– Như ta chẳng lên đến đây thì thôi, nay đã tới đây, là có ý coi thử trận đồ của mày lập ra thế nào cho biết.

Nói rồi Tuý Vân đi trước. Chung hậu cũng lật đật theo sau vào trận. Tuý Vân lên thẳng trên đài, niệm chú hô thần, dặn dò chư vị phải đề phòng cho cẩn thận, bởi vì nay có Chung Vô Diệm tới trận, nếu sơ thất thì sẽ biếm trách chớ chẳng chơi. Lúc ấy Chung hâu vô tới trận rồi, thấy sấm gió vang tai, hồng quang chói mắt đi vào giữa trận, thì khí lạnh đầy mình rởn óc, trời đen chẳng thấy mặt người, tới lui cũng khó, liền quỳ xuống vái bà Lê Sơn thánh mẫu rằng:

– Đệ tử ngày nay bị khốn, vì con yêu phụ pháp lực cao thâm, xin thánh mẫu soi xét thi ân, cứu đệ tử đi ra khỏi trận.

Vái rồi lại lên ngựa đi bạy đi bạ một hồi xảy gặp một vị hung thần đón đường hỏi rằng:

– Mão Đoan Tinh muốn chạy sao khỏi?

Chung hậu nghe nói mà không thấy mặt người, chẳng biết vị thần ấy là thần gì, bèn thò tay vào túi, lấy ra một món bảo bối gọi là Âm Dương kính, nửa trắng nửa đỏ, soi một hồi lâu, kim quang túa ra sáng giới, thấy bốn vị Thiên vương đứng giữa không trung mà giữa bốn phía.

Vị thứ nhất pháp hiệu là Ma Lý Thanh, vốn là một người tu luyện nhiều năm, đã nên chính quả, mặt xanh như chàm, mình mang kim giáp kim cương, đầu đội mão Ngũ phật, mình cao một trượng sáu thước, tay cầm cây đàn tỳ bà, đón đường chận Chung hậu. Chung hậu năn nỉ xin cho ra khỏi trận, Ma Lý Thanh nói:

– Trận này vào thì dễ ra thì khó, ta phụng pháp chỉ coi phía này, Tinh Quân hãy lui vào, thì khỏi sự tai ương.

Nói rồi cầm cây đàn tỳ bà gảy một hồi, tức thì thiên ám địa hôn. Chung hậu hai mắt ngó chẳng thấy đường, bèn niệm chú tả đột bay lên, bỗng gặp Huyền Đàn Triệu nguyên soái, cưỡi cọp bay tới, tay cầm roi bằng gang, nạt lớn rằng:

– Mão Đoan Tinh không được đằng vân, phải về trận lập tức.

Chung hậu liền sa ngựa xuống, chạy qua phía tây, lại gặp đệ nhị Thiên vương là Ma Lý Hồng kêu hỏi rằng:

– Mão Đoan Tinh đi đâu, ta giữ ở đây đã lâu, không được qua mà mang hoạ.

Chung hậu cứ theo năn nỉ hết sức Ma Lý Hồng, cũng không cho, bèn tức mình giục ngựa đi qua phía bắc, vừa gặp đệ tam Thiên vương là Ma Lý Thọ, ra mắt Chung hậu mà rằng:

– Ta chào Tinh Quân, nay vị thần phụng chỉ của Hồ tôn sư, canh giữ phía này, nếu như chẳng vị chút tình, tế con Hóa thiên khuyển lên, thì cả ngựa và người sẽ bị nó nuốt vào bụng, thôi ta cũng vị tình dung thứ và xin Tinh Quân phải vô trận cho rồi.

Chung hậu cũng đứng kêu nài và năn nỉ, Ma Lý Thọ nói:

– Nếu trái phép chỉ thì chúng ta bị phạt.

Chung hậu liệu bề nói không được, lại giục ngựa chạy qua phía nam, gặp đệ tứ Thiên vương là Ma Lý Hải, người này mặt đen như lọ chảo, đầu lớn và mình cao, tay cầm cây báu kiếm đưa lên nói rằng:

– Như bổn thần chẳng có vị tình, chém một gươm xương thịt hóa ra như nước. Tinh Quân đi ra không được, phải lui vào trận cho mau.

Chung hậu nói:

– Nếu Tôn thần chẳng vị mặt vua Tề Tuyên Vương, thì cũng phải vị tình bà Lê Sơn thánh mẫu, chớ con Tuý Vân nó là loài yêu phụ, còn Ai gia là Tiên nữ Diêu trì, nó ỷ phép tà phò tá Tử Chi, giết Yên chúa mà giành ngôi báu. Thiên vương là vị thần chính giáo, có lẽ đâu đi giúp bọn yêu tinh, đã mang tiếng xấu với Thiên đình, lại chẳng rõ đạo trời thuận nghịch, ngày nay Tấn Anh đã tới số, còn Tuý Vân cũng khỏi tay ta, nếu Lê Sơn thánh mẫu hay ra, tới đây rồi, chừng đó mới tường trong đục.

Bốn vị Thiên vương nghe nói nổi giận đều ném bảo bối lên, bốn phương tám hướng, những là Cửu diện Tinh Quân, và Nhị thập bát tú đều tới phủ vây Chung hậu.

Nói về Tuý Vân khi đứng trên đài xem thấy Chung Vô Diệm bị vây trong trận thì cả mừng! Nghĩ rằng: “Một mình con xú phụ giết con và rể của ta hết bảy người, giờ nó đã bị vây rồi, phải bắt nó trả thù cho mấy trẻ.”

Nghĩ vậy bèn xách đao đi xuống đài, kêu nói rằng:

– Bớ con xú phụ! Mau đưa tay chịu trói, không thì hồn xác tiêu liền.

Chung hậu nghe nói nổi giận, vung đao tới chém đùa, hai bên đánh nhau gần tám chục hiệp. Tuý Vân pháp lực cũng giỏi, võ nghệ cũng hay, Chung hậu liệu bề hơn không

nổi, bèn lấy dây Khổn Tiên thằng tế lên. Tuý Vân thấy hào quang nháng ra, nhằm ngay đầu mình bay xuống, bèn hóa ra một đạo bạch quang, chạy tới núp dưới cây Hỗn Thiên tán. Chung hậu đi kiếm giây lâu, không biết con cáo trốn mất phương nào, vừa đi vừa mắng om sòm, vừa gần tới chỗ cây tán, thấy Tây đẩu Tinh Quân bước ra nói rằng:

– Mão Đoan Tinh không được tới gần.

Nói rồi liền cầm cây tán rung qua rung lại ít lần, Chung hậu đầy mình ớn lạnh, ngồi trên ngựa không an, bèn đưa cây Hạnh huỳnh phan ra hộ thể. Tuý Vân thấy vậy cả mừng liền nhảy phóc trên đài, truyền lệnh cho chư thần diêu động.

Kế năm cây tán đều lung lay một lượt, phải chi nhắm người khác, thì đã bị tán đè tan xương, vì nhờ cây Hạnh huỳnh phan là một vật tiên báu của bà Lê Sơn, nên yêu pháp không tới gần được.

Tuý Vân ngó thấy tức giận lại lấy cái Tụ Hồn bình tế lên, thấy Chung hậu cũng ngồi trên ngựa trơ trơ, Tuý Vân liệu khó bề hại nổi, bèn truyền thánh thần vây phủ chẳng cho Chung hâu thoát ra khỏi trận Hỗn Thiên. Chung hậu cũng vì là một vị thần tiên, nên chư thần chẳng dám xúc phạm.

Nói về bà Lê Sơn thánh mẫu, đang ngồi trên toà sen, bỗng thấy trận gió thổi qua đánh tay thì đã biết môn đồ bị mắc nạn bèn kêu mấy vị tiên cô tới dặn dò sau trước, ở nhà giữ động, rồi dắt theo hai người đệ tử vào dinh Yên, thông báo rằng là Lê Sơn thánh mẫu giá lâm, Công chúa phải mau mau ra tiếp rước.

Quân giữ cửa vào báo lại cho Công chúa hay, Yên Đan nghe nói vui mừng hết sức, chẳng khác chi cây khô gặp lại mưa rào, thật là Chung hậu phúc lớn bằng trời, nên Yên bang có cứu tinh giúp.

Công chúa tức thì khiến quân đặt bàn hương án, đốt trầm thắp nhang, rồi chị em dắt nhau đi ra nghinh tiếp vào dinh rồi khóc thưa rằng:

– Ba năm nay gia vong quốc phá, từ cha tôi bị tay gian tặc cho tới bây giờ khó phục được yêu nhân, nên mới đến cầu cứu với vương muội ra ân giúp sức, không dè con yêu phụ tinh thông pháp thuật, vương muội đã bị khốn trong trận Hỗn Thiên, xin Thánh mẫu cấp cứu vẹn tuyền, ngàn năm chẳng quên ơn trời bể.

Thánh mẫu nói:

– Công chúa và Điện hạ chẳng nên bi thương mà hao tổn tinh thần. Vô Diệm môn hạ dầu ở trong trận cũng an nhàn vô sự. Ngày nay ta hạ sơn đây một là cứu Chung đồ đệ, hai là bắt cho được yêu nhân, ba là cho Yên Bình phục cừu giang sơn, để lê dân an cư lạc nghiệp.

Vợ chồng công chúa và Yên Bình điện hạ cúi đầu lạy tạ muôn năm. Thánh mẫu lại nói với công chúa rằng:

– Đêm nay ta quyết phá trận, phải truyền cho tam quân sắm sửa sẵn sàng, như phá trận phải có công chúa đi mới xong, nếu để trễ nải thì bảy tướng không toàn tính mạng.

Công chúa nghe nói liền thưa rằng:

– Đệ tử thân hoài lục giáp, khó bề lên ngựa cầm đao, rủi như có sự âm hao, làm sao mà bảo toàn con mẹ.

Thánh mẫu nói:

– Để ta đưa cho pháp chỉ, đệ tử có vào trận cũng an hỉ như thường.

Công chúa cả mừng, kế Thánh mẫu giao cho một cây lệnh tiễn, bảo toán lãnh năm trăm quân Ngự lâm đem đồ hỏa công pháo lửa, cùng một cây pháp báu, gọi là Ngũ Long phan, đánh vào cửa hữu phía đông, như gặp Thiên vương đón đường thì phất cây phan này ra mà hộ thân, rồi đánh thẳng tới trung ương, bắt cho được con yêu phụ.

Công chúa lĩnh mệnh lui ra, Thánh mẫu lại kêu Yên Bình tới giao cho một cây lệnh tiễn và bảo ngửa bàn tay viết cho ba chữ, dặn nắm lại cho chặt, đoạn lãnh năm trăm nhân mã, đánh vào cửa Sinh phía bắc, hễ nghe trong trận có tiếng nhạc thổi lên thì áp vào mà bắt con yêu phụ, như Điện hạ đánh không lại nó, thì sẽ xoè bàn tay ra, tức thì có lôi thần làm sấm sét mà đánh con yêu phụ phải lui vào trận tức thì.

Thánh mẫu căn dặn rồi lại kêu Tôn Tháo tới phát cho một cây lệnh tiễn và bảo: Lãnh năm trăm quân sĩ và cho một cây phá yêu kiếm, dặn đánh vào cửa Thương phía tây, hễ nghe trong trận có tiếng nhạc thì áp vào mà bắt con yêu phụ, như nó có cự đương thì cầm cây kiếm này vung lên mà đuổi nó vào trận.

Dặn rồi, lại kêu Tôn Long tới, phát một cây lệnh tiễn và bảo lãnh theo năm trăm quân mạnh, dùng đồ hỏa pháo tuỳ thân và cho một Đang ma côn, đánh vào cửa Đỗ phía nam, hễ nghe trong trận có tiếng nhộn nhàng thì đánh vào chớ cho con yêu phụ chạy khỏi, nếu như đánh không lại nó, thì cầm cây cờ này phất ra mà đuổi theo nó vào trận.

Các tướng lĩnh mệnh đều lui ra hết. Thánh mẫu lại sai bốn vị quý nhân, mỗi người lãnh hai ngàn quân, mai phục ở ngoài trận, bắn pháo đốt lửa trợ oai. Khi Thánh mẫu phân phát xong thì trời đã tối, chư tướng đều dùng cơm nước, chờ tới canh hai đều kéo nhau đi phá trận.

Đây nói về Thái Bạch Tinh Quân tới ngày đi chầu Ngọc đế, tới tâu rằng:

– Công Nghĩa chân nhân là Tôn Võ Tử, ngày nay được ngày tốt giáng sinh, xin sắc ra cho Ngũ Lôi Tứ bộ chư thần, đưa người xuống thác sinh hạ giới, cha con phải kêu lộn lại, cha làm con, con lại làm cha, nàng dâu trở lại làm bà già, cũng bởi kiếp trước sát sinh phạm giới nên phải đầu thai lộn lại, tới làm học trò cùng Quỷ Cốc Vương Thiền đạo hiệu là Bá Linh, tên kêu là Tôn Tẫn ngày sau được nên chính qủa xưng làm Quảng Văn Tiên, biệt hiệu là Liễu Nghĩa chân nhân, nay xuất thế để phá Hỗn Thiên ác trận.

Ngọc Đế chuẩn tấu giao cho Kim Tinh cụ xuất chư thần, mà đưa Chân nhân xuất thế. Lúc ấy những là Lục đinh, Lục giáp, Hộ pháp, Già lam, Ma nữ Tinh Quân và Thiên Bồng Hắc sát đêm đó đều tới Hỏa thiên trận đứng ở trên mây. Còn Thánh mẫu cũng đằng vân đến đó ở giữa thinh không, muôn đạo hào quang chiếu sáng chờ tới canh ba phá trận.

Khi ấy Thánh mẫu mới nghĩ rằng: "Lộn kiếp việc này cũng tại Tôn Võ Tử lúc khổ chiến tại sông Huỳnh hà, đánh phá trận hỏa công dơ uế tới Ma tinh thần thánh. Lại lấy vợ làm cho thương bề nguyên khí, phạm giới cấm ăn đồ ngũ huân[34], đã nghịch thiên rồi lại sát sinh, trảm tiền đài đã chịu tội hành hình, nay lại đày xuống mà bổ công thục tội. Đêm nay cũng nhờ uế khí ấy mới phá được con yêu phụ này."

Thánh mẫu nghĩ rồi, lại cười thầm một mình, xảy thấy chư vị Tinh Quân tới chào hỏi rằng:

– Yên Đan hoài thai đã bốn mươi tám tháng nay, tới kỳ Công Nghĩa chân nhân ra đời chẳng hay Thánh mẫu tới đây có việc chi? Chớ anh em tôi vâng Ngọc chỉ đưa người xuất thế.

Thánh mẫu đáp:

– Vì có môn đồ bị khốn, Mão Đoan Tinh mắc nạn trong trận Hỗn Thiên, ta cũng phiền chư tiên giúp sức mà bắt giùm con yêu phụ, để cứu Yên bang thần tử.

Chư thần vâng lệnh, đều ở lại trên mây mà đợi phá trận.

Nói về Yên Đan công chúa phụng pháp chỉ đi đánh cửa phía đông, thấy một vị thần nhân xông ra ngăn trở. Công chúa liền lấy cây Ngũ Long phan phất qua phất lại ba lần, thấy kim quang muôn đạo chói ra, Thiên vương để cho vào trận. Công chúa vừa đi kiếm dáo dác, chẳng thấy Chung hậu ở đâu, trời thì tối đen như mực, gió thổi lạnh thấu xương, dầm dề luỵ ứa hai hàng, lui tới khó toan hai ngả.

Lúc đó Tuý Vân còn ở trên đài niệm chú mà thu hồn phách của Chung nương nương, khi không lại thấy bốn phía đều chói sáng mấy muôn đạo kim quang và pháo nổ người reo inh ỏi. Bèn ngó qua phía đông phương Giáp, Ất, thấy có một người nữ tướng xông vào, vội vàng xuống đài vung đao xốc tới đánh. Khi Tuý Vân tới trận thấy Yên Đan công chúa thì mắng rằng:

– Mi một con mật lớn, dám xông vào trận của ta.

Công chúa đáp:

– Oán thù này tại bởi cướp nước giết cha, cũng tại mày xui mưu làm loạn.

Nói rồi hai đằng hỗn chiến, chưa định hơn thua. Công chúa cầm cây Ngũ Long phan phất ra, Tuý Vân liền bỏ chạy về Trung ương mộ kỷ, lên đài niệm linh văn thần chú, Hỗn Thiên tán đè xuống phủ che, Công chúa ngồi trên ngựa không an, bèn sa xuống nằm ngay giữa đất, đầu hướng nam gót hướng bắc, ba hồn chín vía gần về trời.

Lúc này bà Lê Sơn thánh mẫu ở trên mây xem thấy hối chư vị thánh thần xuống trận bảo hộ tức thì. Kế đó Thánh mẫu xem Bắc đẩu đã qua giờ tý giữa không trung gió thổi sấm vang, bát âm trỗi tiếng nhạc nhàng, đưa Công Nghĩa chân nhân xuất thế.

---

[34] Hành, tỏi, hẹ, ngò, rau sống

Trị Nhật Công Tào đi trước, Trường Canh, Thái Bạch theo sau, Thiên vương, Tinh tú đều khấu đầu, Thái Bạch lại dặn:

– Chớ cho yêu nhân tẩu thoát.

Phục Hổ, Huyền Đàn vâng lệnh, Cửu cung bát quái thảy nghe lời. Kim Tinh vừa đi tới nơi lấy tay chỉ một cái, năm cây Hỗn Thiên tán đều bay ra hết. Chư vị áp vào giải cứu. Yên Đan khi ấy mới tỉnh, trong bụng liền chín khúc quặn đau, giây lát đã tới kỳ sinh sản, lúc ấy bởi huyết quang uế khí, cho nên chư thần đều tẩu tán tưng bừng, ông nào cũng đều căm giận Tuý Vân, vì nó mà làm cho thánh thần lâm luỵ.

Lúc đó Tuý Vân thấy công chúa đã sinh, Tôn tẩu ra nên Hỗn Thiên tán bị uế khí mà bay đi mất hết, thì ta nha thiết xỉ kêu khổ liên thinh, chẳng biết tính kế gì, bèn muốn tính trở về nhà mà thương nghị với Tử Chi, để vợ chồng dắt nhau đi xứ khác.

Nghĩ rồi liền giục ngựa chạy qua phía bắc, gặp Yên Bình đón đánh tức thì, cừu nhân lại gặp cừu nhân, đối trận quyết một phen sinh tử, Yên Bình xoè bàn tay có chữ Lôi thần đánh vào mặt Tuý Vân, Tuý Vân lại bỏ chạy qua Tây môn, Tôn Long đã cầm thương đứng chực, hai người đánh được ba hiệp, Tôn Long cầm cây Đặng ma côn giơ lên, Tuý Vân xem thấy bỏ chạy liền qua phía Nam lại gặp Tôn Tháo.

Hai người đánh chừng vài hiệp Tôn Tháo cầm cây Phá yêu kiếm chỉ ra, Tuý Vân tức thì nhảy phóc lên đài, lo kiếm thế tẩu thoát.

Lúc này bốn cửa đều có người nghiêm nhặt, Tuý Vân không biết chạy ngả nào, bèn niệm chú đằng vân để mưu toan đào vị. Vừa người vừa ngựa mới bay lên ít thước, Huyền Đàn nguyên soái cầm roi đánh xuống và nói rằng:

– Cũng tại mi làm cho dơ uế tới thánh thần, nay muốn chạy đi đâu cho khỏi?

Tuý Vân biết Triệu Công Minh là một tay lợi hại, bèn sa xuống giữa pháp đài, hai hàng luỵ ngọc tuôn dài và nghĩ tiếc uổng công tu luyện ngàn năm đắc đạo.

Nói về Chung hậu khi Hỗn Thiên tán đã bay mất, thánh thần đều ở trên mây thì tinh thần mạnh mẽ như xưa, bèn cầm đao lên ngựa, tới pháp đài kiếm con yêu phụ. Khi gặp được mặt Tuý Vân, rất mừng rỡ bèn đánh cùng nhau độ được nửa giờ, Chung hậu liền dụng thế hồi đao chụp được nhung bào Hồ thị, bèn xách qua để nằm trên lưng ngựa, hỏi rằng:

– Hồn phách bảy tướng ở đâu?

Tuý Vân đáp:

– Hồn bảy tướng ở trong Tụ Hồn bình, bây giờ còn để nơi tay áo đây.

Chung hậu liền lấy cái Tụ Hồn bình xong rồi bèn giở hông Hồ Tuý Vân lên trên cao, ném xuống bể đầu chết tốt. Chung hậu cũng tưởng là chết thật, không dè con Bạch Hồ pháp lực vô cùng, bởi tu ngàn năm đắc đạo thành nhân, làm sao mà giết nó nổi, chẳng qua là nó sợ đánh bắt nên xuất nguyên thân mà thôi.

Kế đó nó sống lại, bèn sắc sai phù pháp om sòm, đòi chư thần tới đánh cùng Chung hậu. Chung hậu nổi giận ném phép lên bắt nó hoàn hình, bốn vị Thiên vương thấy Tuý Vân đã hiện nguyên hình ra con cáo bạch, nên nổi giận vung thần chuỳ đánh xuống tan xương, Thương thay uổng ngàn năm thu góp mấy càn khôn, chỉ một phút tan tành trường phong nguyệt.

Thánh mẫu thấy Bạch Hồ đã thật chết, bèn sa xuống pháp đài, giở những đồ kim bài sắc kiếm ra và ba cuốn thiên thơ rồi tụng niệm châm ngôn, đưa chư vị thánh thần, ai nấy đều đâu về đó.

Lúc này trong trận, trời quang mây tạnh thấy tỏ rõ như ban ngày. Chung hậu mới ngó trái thấy Yên Đan nằm gần bên góc pháp đài, mặt giống in như hình người chết. Chung hậu lật đật bước tới kêu hồi lâu, Yên Đan mới tỉnh lại và hỏi rằng:

– Vương muội tới đây hồi nào, còn con yêu phụ nó ở tại đâu, chớ lúc ta vô trận bị yêu thuật hôn mê tới bây giờ không biết chi hết.

Nói rồi bèn ngó lại và nói nữa rằng:

– Ôi thôi, làm gì mà giống như tôi đã lâm bồn, cơ khổ, vậy mà tôi không hay chi hết.

Chung hậu mới thuật lại rằng:

– Có Thánh mẫu giáng hạ, nên mới phá nổi được trận Hỗn Thiên này. Còn con yêu phụ đã chết rồi, vương thơ hãy an tâm mà ẵm bồng công tử, chờ ngày sau khôn lớn phải cho qua tá trợ Tề bang.

Yên Đan đáp:

– Một tiếng ừ giá đáng ngàn vàng, lời giao ước quỷ thần chứng giám.

Chung hậu lại lấy cái Tụ Hồn bình giở ra, niệm chú hoàn hồn, giây lát bảy tướng nhảy lên nhảy xuống, la ré om sòm. Chung hậu lại niệm chú định tâm, bảy người mới tỉnh hồn lại, nhướng mắt ngó xem bốn phía. Yên Đan mời Chung nương nương, còn sáu Yên và Điền Thường đều cúi đầu lạy tạ Chung hậu mà cám ơn cứu tử. Chung hậu lại bảo Cao Kim Định phò Gia nương và đem công tử về dinh, mẹ con đều lên ngựa đi về, lo bổ dưỡng mọi bề thang thuốc.

Nói về bà Lê Sơn thánh mẫu niệm chú đưa chư vị thánh thần về trời xong rồi, bèn kêu Chung hậu tới dặn rằng:

– Hỗn Thiên trận đã trừ yên yêu quái, đệ tử phải phò Yên Bình lên ngôi báu cho xong việc rồi thì con mau trở lại Tề bang, chớ trễ nải mà mang bề tội lỗi.

Nói rồi đằng vân bay mất. Chung hậu, cha con Tôn Tháo, và Yên Bình đều cúi đầu lạy tạ giữa thinh không, mà đưa Thánh mẫu, rồi hồi cung an dưỡng. Chung hậu lại nói với cha con Tôn Tháo rằng:

– Phải mau mau truyền quân sửa soạn trong trận Hỗn Thiên cho sạch sẽ, không nên để dơ uế.

Nói rồi cầm đao lên ngựa trở về cửa nam thành Dịch Châu. Khi vợ chồng Điền Côn muốn đi theo Chung hậu vào trận mà đi không được, bèn trở lại dốc binh đánh phá cửa nam.

Quan Tổng binh giữ thành vào tâu cho Nguỵ vương hay. Người con thứ năm Nguỵ vương là Nguỵ Bưu lĩnh mệnh xuất trận. Tấn Anh thấy con tình nguyện xin đi thì cả mừng, bèn đem văn võ bá quan lên thành lược trận.

Khi phát ba tiếng pháo rồi, thả điếu kiều xuống, Nguỵ Bưu bị Điền Côn đâm trúng một thương bên hông, té nhào xuống ngựa chết tươi. Tấn Anh ngó thấy con bị chết rồi, thì nhào lăn ra mà khóc, bá quan đều tới khuyên giải.

Đương lúc lộn xộn, có một quan Đô đốc phó quân, tên là Lý Kiện là em ruột của Lý Kỳ, mật nghị cùng triều thần rằng:

– Tấn Anh là đồ gian tặc, ỷ mình có ba thằng rể với năm đứa con, vợ Tuý Vân pháp lực cao cường, mới giết Khoái vương mà soán vị. Nay con rể thảy đều chết hết, Tuý Vân đã bày mặt cáo rõ ràng, bây giờ anh em chúng ta bắt Tấn Anh mà dâng điện hạ Yên Bình, để cứu trăm vạn sinh linh đồ khổ. Trước đã được bề trung nghĩa, sau gia quyến được bình an.

Lý Kiện nói vừa dứt lời, triều thần ai cũng đều bằng lòng hết. Chờ đến canh khuya, Tấn Anh đang lúc giấc điệp mơ màng, triều thần áp tới bắt ngay trói lại, Tấn Anh hồn bất phụ thể, chẳng biết là cớ sự gì, mở mắt ra xem, nghe mắng chửi om sòm rằng:

– Đồ phản tặc khi quân vô đạo.

Lúc ấy Tấn Anh khóc như cha chết, xin triều thần tha tội một phen. Kẻ trong người ngoài chật như chen, ai cũng bằng lòng đẹp dạ.

Qua đầu canh năm, triều thần truyền quân đặt bàn hương án mở cửa mà rước thái tử Yên Bình. Vừa lúc Chung hậu đi tới thành Nam hảo chiến, lại gặp vợ chồng Điền Côn, mẹ con rất mừng rỡ.

Kế giây lát thấy cửa thành mở hoác, bá tính đều chạy ra nghinh tiếp. Chung hậu cầm đao đi trước, Yên Bình với vợ chồng Điền Côn hộ giá theo sau, hai bên văn võ khấu đầu, quỳ lạy kể trước sau mọi nỗi. Yên Bình cũng xuống ngựa đáp lễ, cầm tay đỡ dậy nói rằng:

– Liệt vị hiền thần! Việc đó bất can, cũng tại Phụ vương tôi tin dùng đứa nghịch tặc nên phải lâm cơn tai hoạ. Xin bắt cho được đứa phản thần mà phân thây muôn đoạn mới cam tâm.

Rồi đó văn võ lại tới triều bái Chung nương nương. Giây phút kế dắt Tấn Anh tới phục tội. Yên Bình thấy mặt Tấn Anh, mắt ngó lườm lườm, liền truyền quân đặt bàn hương án mà tế lạy Khoái vương, rồi cầm dao khoét hai con mắt Tấn Anh, tức thì bỏ vào miệng mà nuốt.

Tấn Anh té ra chết giấc, kế cha con Tôn Tháo cầm gươm xốc lại lóc thịt phân thây. Yên Bình thấy thù cha đã trả được rồi, liền mời Chung hậu đi thẳng vào đại điện, còn bá quan văn võ, cùng là quốc thích thân vương, đều tới kim giai quỳ lạy tạ ơn, nhờ Quốc mẫu mới dẹp an nghịch tặc.

Chung hậu ngồi giữa đại điện, kêu Điền Côn dạy rằng:

– Vương nhi hãy dồn binh ở trước Ngọ Môn, còn vương tức phải ở đây bảo giá.

Điền Côn vâng lệnh lui ra. Chung hậu lại nói với văn võ nước Yên rằng:

– Nước không vua thì tôi làm loạn, con nối cha quốc lệ xưa nay, bá quan phải phò Thái tử lên ngôi, ngõ để trị an việc nước.

Bá quan vâng lệnh, phò Yên Bình qua bên Thiên điện, thay đổi triều phục, văn võ đứng hầu hai bên, Yên Bình bái địa tham thiên, rồi tới lạy lịch đại tổ tiên Yên quốc.

Kế đến tế điện Yên vương Tử Khoái, lại tới triều bái Chung hậu nương nương lên ngai rồng ngồi trở mặt hướng nam, văn võ bá quan hai hàng triều bái.

Lúc này cải niên hiệu Sung Hưng vạn tải, vương hiệu gọi là Chiêu vương, lại phong cho văn võ công thần. Khuất Sản làm chức Tả thừa tướng, Tôn Tháo làm Phò mã đô uý, Tổng đốc binh mã nguyên nhung, Tôn Long làm Trị quốc tổng binh, Tôn Hổ làm chức Phó nguyên soái, kỳ dư văn võ gia phong mỗi người tam cấp.

Bá quan tạ ơn xong rồi, Chiêu vương lại truyền mở kho chẩn cấp bần dân và khao thưởng tam quân tướng sĩ.

Các việc xong rồi, Chiêu vương mới nghĩ rằng: “Như chẳng có Chung hậu tới cứu thì mình làm sao phục được nghiệp tổ tông, công đức ấy so bằng non Thái, vậy hãy lưu Chung hậu ở lại đây, nhất niên lương tải mới bằng lòng, trước là khỏi ngoại quốc xâm lăng, sau nữa để đền ơn tái tạo.”

Nghĩ rồi truyền nội thị dọn bày tiệc yến, Khuất Thừa tướng đứng một bên hầu tiệc, Chiêu vương rót dâng lên ba chung rượu và tâu rằng:

– Hạ quốc mong ơn tái tạo, trả thù cha, phục cựu giang sơn, trừ yêu trảm nịnh đã xong, nối cơ nghiệp cầm quyền đại báu, còn sợ ngoại bang khi dễ, uổng công trình Quốc mẫu nhọc nhằn, muốn xin định giá it năm, cho khỏi sự tương tranh hoạ hoạn.

Chung hậu cười rằng:

– Tân vương quá lòng lo lắng. Yên với Tề giao hảo xưa nay, danh Ai gia bay khắp đông tây, có ai dám đề binh xâm phạm. Vả lại cha con phò mã là người anh dũng, vương thơ công chúa lại võ nghệ tinh thông, nay Ai gia muốn về như lửa đốt lòng, sợ nỗi Chúa thượng đền rồng trông đợi.

Chiêu vương biết lưu Chung hậu ở lại không được, bèn truyền quân nội vào kho, lấy đồ ngọc ngà châu báu đưa ra tạ ơn Chung hậu và khao thưởng quân Tề. Chung hậu từ chối không nhận, chỉ lấy của cấp thưởng cho quân sĩ mà thôi. Kế đó, Chung hậu từ biệt Chiêu vương, rồi đi tới Đô uý phủ. Vua tôi nước Yên tống biệt rất trọng thể.

Khi Chung hậu đi tới cửa phủ, có Cao Kim Định đi ra tiếp rước thẳng vào hậu dinh. Công chúa bước ra thi lễ, Chung hậu an ủi rằng:

– Vương thơ hãy còn non ngày non tháng, chớ nên cử động mà hao tổn tinh thần.

Công chúa tạ ơn, phân tân chủ mời ngồi, trà nước vừa xong, Chung hậu nói:

– Xin hãy đưa Tam công tử ra cho tôi xem thử.

Công chúa bảo Cao Kim Định vào phòng bồng ra, Chung hậu ẵm vào lòng, thấy thiên đình rộng lớn, địa các vuông tròn, cốt cách thần tiên, dưới đời ít có, hiềm vì lông mày thưa thớt, sớm phải ly gia. Xem hồi lâu khen ngợi vô cùng, bèn truyền cầm lệnh tiễn đưa ra, nói với Liêm Thoại Hoa lấy mười đỉnh vàng mười đỉnh bạc đem đến. Chung hậu cầm đưa cho công chúa mà rằng:

– Tiền này để cho công tử khôn lớn lên tiền chi phí học hành.

Công chúa nói:

– Thằng nhỏ này hồi còn ở trong bụng mẹ đã thọ ân của vương muội rồi, tới lúc khôn lớn trưởng thành tôi sẽ cho qua ở bên Tề, đền ơn đáp nghĩa, ngày nay chị em ly biệt, biết ngày nào vầy tiệc giao hoan.

Công chúa nói rồi khóc ròng như mưa. Chung hậu cứ theo khuyên giải, rồi mỗi người rơi luỵ từ biệt nhau. Công chúa đưa ra khỏi dinh mới trở lại. Lúc này Chung hậu đi tới chỗ đồn binh của Điền Côn, truyền cho tam quân bạt trại ban sư về nước. Sắp đặt xong, xảy thấy quân vào báo rằng:

– Có vua tôi Chiêu vương ở trước trường đình, tống biệt Quốc mẫu.

Chung hậu đi vừa tới nơi, thấy Chiêu vương quỳ trước, văn võ bá quan quỳ hai hàng ở phía sau. Chung hậu lật đật xuống ngựa cầm tay Chiêu vương đỡ dậy mà rằng:

– Vương đệ làm chi lễ nghĩa thái quá đi vậy, và lại nhọc sức tới các vị thần, bữa nay Ai gia trở về nước, sau cũng sẽ sai tướng thường đi qua thăm hỏi, như có nước nào khinh dễ thì Ai gia sẽ giúp sức cho.

Nói rồi dạy lại nói với Tôn Tháo rằng:

– Tam công tử chẳng phải là người tầm thường, phò mã khá nên bảo trọng.

Vua tôi nước Yên thảy đều tạ ơn, kế đó Chung hậu truyền quân phát pháo khởi hành, vua tôi Chiêu vương đều lui về hết. Lúc này quân sĩ Tề mang sao đội tuyết, mẹ con quản hạc đình mai. Tiếng khởi ca inh ỏi vang trời, tới châu huyện thảy đều đón rước, đi ít bữa tới miền Tề địa, thêm mấy ngày đã ló thấy Lâm Tri, lòng trở về mau tựa tên bay, phút tới Trường đình cách chừng ba mươi dặm.